

[Krag.]

gaar Rettens og Retsafgørelsens Vej, kommer den aldrig til at mangle Følge. For Retsafgørelser bøjer hele det danske Folk sig, og vi maa haabe som det gentagende baade indenfor og udenfor denne Sal er udtalt, at det vil ogsaa den anden Part i denne Sag gøre, naar Dommen er faldet. Ganske afgjort kan der ikke være Tvivl derom, og jeg siger derfor ogsaa: Lad Regeringen nyde den Lov og Ros, som i saa rigeligt Maal udøses over den i denne Sal fra saa mange Sider, og det samme siger jeg for Statsministerens Vedkommende, hvad Hamar-Talen angaar. Somme vilde vel mene, at det havde været lige saa naturligt, om Statsministeren havde afslaaet den private Indbydelse, som han fik forud for dette Møde. Der er vel dem, der vil mene, at Statsministeren kan have nok at gøre med Opøvelse i at tale den absolutte Sandhed her i Danmark, hvad ikke altid forekommer hans Modstandere at være lige saa let for ham, som [det faldt ham i Norge.

Men efter at Folkejubelen over Hamar-Ordene er forstummet, og Viraken er forduftet lidt, maa det vel være tilladt at minde om, at den svenske Statsminister, Hr. Ekman, var i denne Forbindelse som Barnet i Keiserens nye Klæder. Han var den, der kunde se gennem hele det kunstige Lovsangvæv, som i den Forbindelse kom frem overalt, kan man gerne sige, i den danske Presse. Thi den svenske Statsminister svarede, da man spurgte ham om, hvad han mente om denne Tale, følgende: Saadan maatte vel enhver Dansk have talt, som fik og vilde modtage den norske Indbydelse. Det var netop det, der er Sandheden. At Statsministeren ved denne Lejlighed talte, som enhver Dansk vilde have talt, nu vel, det fortjener han jo utvivlsomt Tak for; men i denne Tak ligger der jo ogsaa Udtryk for, at dette ikke altid er den højtærede Statsministers Vane.

Den højtærede Statsminister har i sin Aabningstale talt for Samfølelse. Han sagde: Der er Opgaver, som kalder paa Villien til Samarbejde.

„Jeg udtaler Ønsket om,“ sagde han videre,

„at Rigsdag og Regering ved Samarbejde maa enes om de Midler, der kan føre Folket igennem Tidens Uro og Vanskeligheder“.

Det var en Appel, som burde give Genlyd ud over det danske Folk, og ikke mindst saaledes som Forholdene ligger. Men hvorledes søger nu Regeringen og dens Partier

at bidrage til, at dette Ønske opfyldes? Ved at stille Forslag, hvis Grundlag med Hensyn til Dækningsreglerne er saaledes, at Regeringen og dens Partier med Sikkerhed ved, at om dem kan der ikke forhandles med Oppositionspartierne, og det har man været klar over.

Socialdemokratiet og dets Presse har været klog nok til at skjule dette; men de Radikale, som ikke kunde skjule deres Glæde over den politiske Fidus, man her havde lavet, raabte naturligvis op gennem Hovedorganet om, at nu skulde Venstre gennem disse Forslag tvinges til at afsværge hidtidig Dumhed, Partiet skulde tvinges til at vende sig til sit eget Spy, og den tidligere Vimpel og Ballast, Hr. Edvard Brandes, karakteriserede Regeringens Optræden som politisk Pengeafpresning.

Det var det Grundlag, som de Herrer lagde for Opfyldelse af Ønsket om Forhandling, om Samarbejde til alle Sider med Resultater som Formaal. Baade med Hensyn til Forsvarsspørgsmaalet og med Hensyn til Formuebeskatningen ved Regeringen, at den kan opnaa finansielt ret væsentligt af, hvad den kræver, naar blot den vil tage rimelige Hensyn ogsaa til mit Partis Anskuelse. Men nej, derom er der ikke Tale. Rent taktiske politiske Formaal er det eneste, man søger at naa.

En Skinforhandling er det i Virkeligheden, man har etableret, thi alt fejles jo over Bord, som Oppositionspartierne fremlagde. Men hundredtusindtallige er de Kredse, som har set hen til denne Rigsdag i Spænding og Forventning, og jeg tør sige, at ingen Rigsdag har mødt stærkere Krav om Handling fra Folk i Nød, end denne Rigsdag har mødt. Hvis nu Resultatet kun bliver Ord og Tomhed, naar de er talt, vil ikke blot Rigsdagens Anseelse lide ubodelig Skade derved — beklageligt; men derved er der jo saa intet at gøre —, men saa vil Dommen over den af dem, hvis økonomiske Ulykke, hvis Hjems Sammenbrud vil blive Følgen, blive haard.

Og derfor skal det siges, at denne Regering, der i en Situation som denne kun har søgt sit eget, kun har udnyttet Nøden til Skabelsen af en ønsket politisk-taktisk Situation til Brug ved det kommende Landstingsvalg, denne Regering og den alene har Ansvaret. Det bliver tungt at bære, det bliver maaske tungere, end man i Øjeblikket helt har gjort sig klart.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Holdgaard har Ordet for en kort Bemærkning.